

Καλησπέρα σε όλους,

είναι μεγάλη τιμή για εμένα να βρίσκομαι σήμερα εδώ και να μιλάω για τη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών, τη σχολή μας, και σας ευχαριστώ για αυτό. Δε θα σας κρύψω πως, όταν τις προηγούμενες μέρες σκεφτόμουν πώς θα ξεκινήσω αυτή την ομιλία, αντιμετώπισα μεγάλη δυσκολία στο να βάλω σε σειρά τη σκέψη μου, όπως ακριβώς είχε συμβεί, όταν έγραφα της ευχαριστιες της διπλωματικής μου, που αναπόφευκτα έκανα και τότε μια αναδρομή στο διάστημα των προπτυχιακών μου σπουδών. Αυτά τα χρόνια, τα προηγούμενα 5, ήταν με διαφορά τα πιο γεμάτα και πιο έντονα χρόνια της μέχρι τώρα ζωής μου. Αποκτήθηκαν νέες γνώσεις, νέες εμπειρίες, νέες γνωριμίες κι ένα σωρό βιώματα, καθοριστικά τόσο για την καριέρα μου ως μηχανικός, όσο και για τη ζωή μου γενικότερα. Νομίζω ο καθένας που έχει περάσει από εδώ, γραφοντας τη δική του ξεχωριστή ιστορία, καταλαβαίνει αυτό το συναίσθημα. Έτσι, το μόνο που μπορώ να καταθέσω σε εσάς σήμερα, είναι η δική μου, προσωπική εμπειρία σε αυτούς εδώ τους χώρους.

Οι προπτυχιακές σπουδές στη σχολή ήταν σίγουρα απαιτητικές, το πρόγραμμα πολλές φορές πιεστικό, ενώ δεν έλειπαν τα ξενύχτια, οι απογοητεύσεις, τα ψυχολογικά скаμπανεβάσματα κι άλλες τέτοιες διαδικασίες "σκληραγώγησης". Στα πρώτα έτη τα μαθήματα είχαν μια πολύ διαφορετική κουλτούρα από τα επόμενα. Στόχος ήταν η δημιουργία ενός ισχυρού θεωρητικού υποβάθρου, ενώ χρόνο με το χρόνο, όσο "ωριμάζαμε επιστημονικά", ερχόταν όλο και πιο κοντά στο επάγγελμα του πολιτικού μηχανικού, καλύπτοντας ένα μεγάλο φάσμα αντικειμένων (δομοστατικά, γεωτεχνικά, συγκοινωνιακά και υδραυλικά -που εμένα με κέρδισαν-), με αποτέλεσμα στο 5^ο μας έτος να είμαστε σε θέση να ανταποκρινόμαστε σε πολυπλοκότερα, ολοκληρωμένα θέματα, που απαιτούν ολιστική προσέγγιση και προσοχή σε σχεδιαστικά/κατασκευαστικά ζητήματα. Παράλληλα, η διδασκαλία υποστηρίζοταν από εργαστήρια, αν και όχι τόσο πολλά, και αρκετές εκδρομές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, φέρνοντάς μας σε επαφή με πραγματικές εικόνες της δουλειάς μας. Για παράδειγμα βλέποντας από τη μία τις αστοχίες στο Malpasset στη Γαλλία, ή του Vajont με τους 2000 νεκρούς στην Ιταλία, κι από την άλλη, τα υδραυλικά έργα της Ολλανδίας -που σώζουν τους κατοίκους της από "βέβαιο πνιγμό"-, ή τα έργα του υδροδοτικού συστήματος της Αθήνας -που φέρνουν νερό στον μισό πληθυσμό της χώρας-, αντιλαμβάνεσαι από πρώτο χέρι το μεγαλείο του επαγγέλματος και την ευθύνη του μηχανικού απέναντι στην κοινωνία. Φυσικά σε όλη αυτή την πορεία της εκπαιδευτικής διαδικασίας γνωρίσαμε επιστημονικά καταρτισμένους καθηγητές οι περισσότεροι από τους οποίους έκαναν τη δουλειά τους με μεράκι, ήταν πρόθυμοι να μοιραστούν μαζί μας τη γνώση και την εμπειρία τους κι ανοιχτοί να συζητήσουν μαζί μας κάθε απορία. Σημαντική βέβαια, ήταν η συμβολή των υποψήφιων διδασκτόρων, που βοηθούσαν σημαντικά στο καθηγητικό έργο, ακόμη και χωρίς μισθό αρκετές φορές. Εδώ, επιτρέψτε μου να αναφερθώ στους Παναγιώτη Δημητριάδη και Άνυ Ηλιοπούλου, που τα τελευταία χρόνια στα πλαίσια του μαθήματος των Στοχαστικών Μεθόδων, καθοδηγούν και στηρίζουν τη συμμετοχή των φοιτητών στο συνέδριο της EGU, που γίνεται κάθε χρόνο στη Βιέννη. Μάλιστα πέρσι, είχα κι εγώ τη χαρά να δουλέψω μαζί με τους συμφοιτητές μου κι άλλους καθηγητές ένα πολύ ενδιαφέρον project για το συγκεκριμένο συνέδριο και αυτή ήταν ίσως η καλύτερη εκπαιδευτική εμπειρία που είχα ποτέ!

Σε ότι αφορά τις μεταπτυχιακές σπουδές, η σχολή προσφέρει δύο διεπιστημονικά μεταπτυχιακά προγράμματα αυτό του "Δομοστατικού Σχεδιασμού και Ανάλυσης των Κατασκευών" και της "Επιστήμης και Τεχνολογίας Υδατικών Πόρων", το οποίο εγώ έχω επιλέξει. Η αλήθεια είναι ότι στους λίγους μήνες που παρακολουθώ, δεδομένου του

πλήθους μαθημάτων που προσφέρονται, δεν έχω προλάβει να σχηματίσω ολοκληρωμένη εικόνα για το πρόγραμμα. Ωστόσο, είναι σίγουρα ενδιαφέρον ο διεπιστημονικός χαρακτήρας του ΔΠΜΣ. Η συναναστροφή με αποφοίτους άλλων κλάδων (τοπογράφων μηχανικών, περιβαλλοντολόγων, γεωλόγων ή γεωπόνων) που κατά βάση επιλέγουν αυτό το πρόγραμμα, φωτίζει άλλες πτυχές σε προβλήματα που εγώ με τα γυαλιά του μηχανικού, διάβαζα μονοσήμαντα. Φυσικά, δεν θέλω να παραλείψω να τονίσω τον δωρεάν χαρακτήρα που το ΕΜΠ έχει καταφέρει να διατηρήσει στα μεταπτυχιακά του προγράμματα. Η δυνατότητα περαιτέρω εμβάθυνσης της γνώσης σε κάποιο επιστημονικό πεδίο ενδιαφέροντος, παρέχεται –για όσο ακόμη αντέξει- σε όλους. Κι αυτό, οφείλουμε να το στηρίξουμε όλοι. Όλοι όσοι έχουμε επωφεληθεί στη διάρκεια της ζωής μας ως μαθητές, φοιτητές, ή ακόμη και ως καθηγητές από τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Ειδικά στους καιρούς μας που η φυγή στο εξωτερικό έχει γίνει πλέον κανονικότητα πρέπει να τολμήσουμε να αναβαθμίσουμε τις μεταπτυχιακές μας σπουδές, κάνοντάς τις πιο ανταγωνιστικές και πιο σύγχρονες.

Είναι προφανές ότι στη σχολή η γνώση και η επιστημονική κατάρτιση προσφέρονται απλόχερα στους φοιτητές. Βέβαια, τα πράγματα δεν είναι το ίδιο θετικά σε ότι αφορά την καλλιέργεια του κοινωνικού τους προφίλ, του αισθήματος της ομάδας, της συλλογικότητας, στοιχεία που χρειάζεται να έχει ο καλός μηχανικός. Ο καθένας καλείται να δημιουργήσει τον δικό του προσωπικό δρόμο σε αυτό. Υπάρχουν φυσικά ομάδες, συλλογικότητες και τρόποι τους οποίους μπορεί κάποιος να βρει για να εκφραστεί. Ένας από αυτούς είναι το mqn.gr, το φόρουμ των φοιτητών, με το οποίο εγώ ασχολήθηκα, προσπαθώντας να αφήσω το λιθαράκι μου στην πραγματικότητα της σχολής. Ωστόσο η πλειοψηφία των φοιτητών παραμένει κάπως άπραγη. Ίσως φταίνει οι δύσκολοι καιροί, οι συγκυρίες, δεν ξέρω. Τα τελευταία χρόνια φυσάει αδιαφορία...πρέπει να το παραδεχτούμε. Πόσα καλέσματα του φοιτητικού συλλόγου ή ακόμη και του ίδιου του κοσμήτορα για συζήτηση σχετικά με θέματα της σχολής κατέληξαν σε "φιάσκο"; Ίσως ήρθε ο καιρός να αφυπνηστούμε λίγο παραπάνω σχετικά με αυτό. Ίσως ήρθε ο καιρός να δράσουμε λίγο έξω από το κουτί.

Για να μη μακρηγορώ, θα κλείσω με ένα απόσπασμα του Καζαντζάκη...αφιερωμένο με αγάπη σε όλους τους παλιούς, τους πρόσφατους και μελλοντικούς αποφοίτους πολιτικούς μηχανικούς της σχολής μας.

«Το πρώτο σου χρέος εκτελώντας τη θητεία σου στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους τους προγόνους.

Το δεύτερο, να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους.

Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιο τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει.»

Ν.Καζαντζάκης (Ο Βραχόκηπος)

Σας ευχαριστώ πολύ,

Ελένη Ζαχαροπούλου